

tilbøjelig til at tro, at det snarere vil have den Birkning, at det bortleder Bælgernes Opmærksomhed fra det, som virkelig burde bære det store Valgprogram, i hvert Fald fra demokratisk Side. Det saa vi nu at se, om det nu skal være et Valgspørgsmaal, et Programspørgsmaal, om man skal laane nogle Millioner for at saa Baner eller ej. Jeg trøster mig til at tro, at naar Befolkningen havde Valget imellem at optage nogle Millioner til Statslaan til Jærnbaner, eller at denne Udvikling af Jærnbannerne fuldstændig blev standset, saa vilde Befolkningen sige: Lad os saa Banerne. — Det ærede Medlem fra Hølbæk Amts 1ste Valgkreds (Fogtmann) har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre til. Han bekræftede jo i det hele taget, hvad jeg ogsaa havde ytret, at det Forslag, der ligger for her til Behandling knap er værdt at rejse sig for. Det ærede Medlem kan ikke finde Udtryk, der ere valne nok til at betegne, hvor ringe det Forslag i Birteligheden er. Deri er jeg enig med ham. Jeg skal, naar vi komme til Behandlingen af Vædringsforslagene, ogsaa i Realiteten nærmere betærfte det.

Saa er der det ærede Medlem fra Langeland, som jo er en saa overordentlig kraftig Modstander af det nuværende System, hvad han ikke til alle Tider har været; der har været de Tider, hvor det ærede Medlem ikke saa nogen Betænkelighed ved sammen med ærede Ministre at stifte Haanden ganske dibt ned i Statskassen, naar han kunde saa sine specielle Sager fremmede. Jeg skal minde om, at det er det ærede Medlem, der, saa vidt jeg ved, har om end ikke opfundet, saa dog særlig praktiseret Teorien om at saa Statskassen tømt. Hvis man tror, at man kan standse det nuværende Regeringsystem ad den Vej, hvis man tror, at Fæstningsspørgsmaalet kun er et finansielt Spørgsmaal, og at Regeringen ikke vilde have indladt sig paa dette, hvis den ikke havde haft saa stor en Oversflod i Statskassen, saa kunde jeg nok forstaa det. Jeg har imidlertid, ikke den Tro, at det hænger saaledes sammen. Jeg har været tilbøjelig til at tro, og jeg tror fremdeles, at Regeringen vilde have begaaet disse fortifikatoriske Bilbmænd, uanset om Statskassen ikke havde været saa rig, som den var for nogle Aar siden. Derfor tror jeg heller ikke, at man kan standse eller i nogen væsentlig Grad modificere Fæstningsspørgsmaalet derved, at der ligger noget mindre i Statskassen. Hvad der derimod er ganske klart, det er, at Landets Befolkning, den borgerlige Udvikling, ikke kommer videre, naar ikke vi ville gøre noget derved, naar vi ikke staffe

Midlerne til Veje. Tror det ærede Medlem, naar man skalde gaa alvorlig ind paa Livet af ham, at vi ud af det, som ligger i Statskassen, ville saa de Millioner, som vi ønske, til Udviklingen af de borgerlige og økonomiske Forhold her i Landet? Nu kan det jo være, at det ærede Medlem har en saa god Tro til den høje Regering — det ærede Medlem har paa forskellige Tidspunkter af sin Løbebane vist, at han har haft en meget god Tro til den høje Regering, saa vel til nuværende Medlemmer af Regeringen som til forhenværende Medlemmer, saa det kan være, at han ogsaa nu vil have den samme gode Tro — at naar han gaar sammen med den høje Regering, som han tidligere har gjort, det saa skal lykkes det ærede Medlem sammen f. Eks. med den ærede Indenrigsminister at tømme yderligere paa Statskassen, ligesom det ærede Medlem sammen med den ærede forhenværende Kultusminister var meget ivrig for at tømme Statskassen. Muligt, at der kan indtræde et saadant venstabeligt Forhold mellem det ærede Medlem fra Langeland og den ærede Indenrigsminister, at vi kunne opleve den Dag, da de to Myndigheder i Fællesskab ville staffe ud af den nuværende Statskasse de fornødne Midler til Anlæg af Baner. Jeg har dog mine Tvivl om, at det vil lykkes det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde, at vi ikke bør staa paa Pinde for Regeringen og sølde den, fordi den nu trænger til Penge. Nej, det er ikke den, der trænger til Penge. Jeg har opfattet den ærede Indenrigsminister saaledes, at han egentlig helst vilde, om ikke helt være fri for Jærnbaner, saa dog ønskede ikke at saa for meget af den Slags. Den høje Regering, tror jeg, har ikke nogen som helst Trang i den Retning. Et Vidnesbyrd derom foreligger netop i det Forslag, vi her have for. Jeg tror vedblivende, at selv om den ærede Minister har ment med dette Forslag at fremme Jærnbanebygningen her i Landet, har den praktiske Birkning været den, at der er gaaet endnu et helt Aar, inden vi have faaet fat paa Jærnbannerne. Det har været den praktiske Følge af Ministerens Forslag. Derfor tror jeg ikke, man kan sige, at det er Regeringen, der trænger, den trænger saa vist ikke til Jærnbaner. Regeringens Opfattelse af Landets Trang synes at være gaaet i modsat Retning af det nyttige. Den Naade, hvorpaa den har anvendt Statskassens Beholdninger, sammenholdt med den Rarrighed, den viser lige over produktive Spørgsmaal, viser, at Regeringen ikke føler samme Slags Trang, som Befolkningen; thi denne føler, at der er